

കേരളത്തിലെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

ദേശീയതയുടെ ആവിർഭാവം

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിൽ ദേശീയതയുടെ ഉദയം കണ്ടു. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് 1885-ൽ സ്ഥാപിതമായി, അത് താമസിയാതെ ഇന്ത്യൻ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൂന്തമുനയായി. ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയിട്ടില്ല. 1904-ൽ കോഴിക്കോട്ട് കോൺഗ്രസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സമ്മേളനം നടക്കുകയും 1908-ൽ മലബാറിൽ ഒരു ജില്ലാ കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനപ്പുറം പേരിന് കൊള്ളാവുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനവും മലബാറിൽ ഉണ്ടായില്ല.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതും ഹോം റൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യാപനവും കൊണ്ട് കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പുതിയ ഉണർവ് ലഭിച്ചു. മലബാറിലെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഹോം റൂൾ ലീഗുകൾ മുളപൊട്ടുകയും കോൺഗ്രസുകാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ആവേശകരമായ പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. 1916ലും 1917ലും മലബാർ ജില്ലാ രാഷ്ട്രീയ സമ്മേളനം എന്ന പേരിൽ ജില്ലാ കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റിയുടെ വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങൾ കൊട്ടിഘോഷിച്ചു. ഇന്ത്യക്ക് സ്വയം ഭരണം വേണമെന്നും രാഷ്ട്രീയ തടവുകാരെ മോചിപ്പിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും കോൺഗ്രസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലാണ് രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്. തിരുവനന്തപുരത്തും എറണാകുളത്തും കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റികൾ ആരംഭിച്ചു. 1920-ൽ, ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ നാല്ക്കൂർ സമ്മേളനത്തിൽ, ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവിശ്യാ കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റികൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു, കേരളത്തിലെ മൂന്ന് പ്രാദേശിക ഡിവിഷനുകളിലെ കോൺഗ്രസ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംയോജിപ്പിച്ച് ഒരു കേരള പ്രൊവിൻഷ്യൽ കോൺഗ്രസ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചു. 1921 ഏപ്രിലിൽ ഒറ്റപ്പാലത്ത് നടന്ന ആദ്യ അഖിലകേരള രാഷ്ട്രീയ സമ്മേളനത്തിൽ മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുത്തു. ഒരർത്ഥത്തിൽ, ഐക്യകേരളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നാഴികക്കല്ലായിരുന്നു ഇത് - 35 വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം യാഥാർത്ഥ്യമായി.

മലബാർ കലാപം

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം സജീവമായിരുന്നു. വിലാഹത്ത് വിഷയത്തിൽ മോപ്പിളമാർ പ്രക്ഷോഭം നടത്തിയ മലബാറിൽ ഇത് ശക്തമായിരുന്നു. ഗാന്ധിയൻ പ്രസ്ഥാനം കേരളത്തിൽ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തി, സത്യഗ്രാഹ ക്യാമ്പെയ്നിൽ ധാരാളം ആളുകൾ ചേർന്നു. 1921-ൽ ഗാന്ധിജി മലബാർ സന്ദർശിച്ചു. ഇത് പ്രസ്ഥാനത്തിന് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകി. വിലാഹത്ത് കമ്മിറ്റികൾ ധാരാളമായി ഉയർന്നുവന്നു. കോൺഗ്രസ്-വിലാഹത്ത് കമ്മിറ്റികളിലെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സാഹോദര്യം, കേരളത്തിലെ നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതയായിരുന്നു.

പ്രത്യേകിച്ച് ഏറനാട്, വള്ളുവനാട് താലൂക്കുകളിൽ വിലാഹത്ത് സമരം വ്യാപിച്ച വേഗത ഔദ്യോഗിക വൃത്തങ്ങളിൽ ആശങ്ക സൃഷ്ടിച്ചു. ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായ ഉദ്യോഗസ്ഥർ രണ്ട് താലൂക്കുകളിലെ നിരോധന ഉത്തരവുകൾ തടഞ്ഞു. ക്രമസമാധാനത്തിന്റെ പേരിൽ യോഗങ്ങൾ നിരോധിക്കുകയും നിരവധി പേരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. 1921-ലെ മോപ്പില കലാപം അല്ലെങ്കിൽ മലബാർ കലാപം എന്ന ദാരുണമായ സംഭവമാണ് പിന്നീടുണ്ടായത്. പോക്കോട്ടൂരിലെ വിലാഹത്ത് കമ്മിറ്റി സെക്രട്ടറിയെ ഏറനാട്ടിലെ പിസ്തൾ മോഷ്ടിച്ചു കുറ്റം ചുമത്തി അറസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ പോലീസ് ശ്രമിച്ചു. അയൽപക്കത്തെ 2000 മോപ്പിലകളടങ്ങിയ ജനക്കൂട്ടം ശ്രമം പരാജയപ്പെടുത്തി. പിറ്റേന്ന് വിലാഹത്ത് വിമതരെ തേടി ഒരു പോലീസ് സംഘം തിരുരങ്ങാടിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ മമ്പറം പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവർ ചില രേഖകൾ പിടിച്ചെടുത്തു, ഏതാനും വിലാഹത്ത് സന്നദ്ധപ്രവർത്തകരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു. മസ്ജിദ് അശുദ്ധമാക്കി എന്നൊരു കിംവദന്തി പരന്നു. നൂറുകണക്കിന് നാടൻ മോപ്പിളമാർ തിരുരങ്ങാടിയിൽ ഒത്തുകൂടി ലോക്കൽ പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ ഉപരോധിച്ചു. പോലീസ് വെടിയുതിർത്തു. ജനക്കൂട്ടം ഭ്രാന്തമായ രോഷത്തോടെ പ്രതികരിച്ചു. രണ്ട് മാസത്തിലേറെയായി ഏറനാട്, വള്ളുവനാട് താലൂക്കുകളിലും സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലും അക്രമം വ്യാപിക്കുകയും വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്തു. അക്രമം തടയാൻ കോൺഗ്രസ് നേതാക്കൾ ശ്രമിച്ചത് വ്യഥാവിലായി. കലാപത്തിന്റെ പിന്നീടുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ, ഹിന്ദുക്കൾ പോലീസിനെ സഹായിച്ചെന്നോ പോലീസിന്റെ സഹായം തേടിയെന്നോ ഉള്ള അടിസ്ഥാനരഹിതമായ കിംവദന്തികൾ കാരണം, ഹിന്ദുക്കൾക്ക് നേരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇത് രണ്ട് സമുദായങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ തകർത്തു. ഇതിനിടയിൽ ബ്രിട്ടീഷ്, ഗൂർഖ റെജിമെന്റുകൾ പ്രദേശത്തേക്ക് കുതിച്ചു. പട്ടാള നിയമം കർശനമാക്കി. അടിച്ചമർത്തൽ നടപടികളുടെ ഒരു പരമ്പര നവംബറോടെ, കലാപം പ്രായോഗികമായി തകർത്തു. ഗാന്ധിജിയിൽ നിന്ന് സഹായവും

ധനസഹായവും സ്വീകരിച്ച സന്നദ്ധ ഏജൻസികളാണ് തകർന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ദുരിതാശ്വാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആറുമാസത്തിലേറെ നീണ്ടുനിന്നത്.

വാഗൺ ട്രാജഡി

അടച്ചിട്ട റെയിൽവേ ഗുഡ്സ് വാഗണിൽ കയറ്റി കോയമ്പത്തൂർ ജയിലുകളിലേക്ക് കയറ്റിയ 70 മോപ്പില തടവുകാരിൽ 61 പേരും 1921 നവംബർ 10-ന് ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചു. മലബാർ കലാപം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലും ദശാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനം വരെ പൂർണ്ണമായി സമരം ചെയ്തു. രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം താഴ്ന്ന നിലയിലായിരുന്നു.

നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം

1930 മാർച്ചിൽ ഗാന്ധിജി തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ഉപ്പ് മാർച്ചിലൂടെ ആരംഭിച്ച നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിന് കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ആവേശകരമായ പ്രതികരണം ലഭിച്ചു. പല സ്ഥലങ്ങളിലും, പ്രത്യേകിച്ച് പയ്യന്നൂരിലും കോഴിക്കോട്ടും, ഉപ്പ് നിയമം ലംഘിക്കുകയും നൂറുകണക്കിന് സമരക്കാരെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു യൂത്ത് ലീഗ് രൂപീകരിച്ചു, അത് പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസിന്റെ പിന്തുണയായി മാറിയ ആത്മീയവും തീവ്ര ചിന്താഗതിയുമുള്ള ധാരാളം യുവാക്കളുടെ സമർപ്പണ സേവനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു.

നിസ്സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ഉത്തരവാദിപ്പെട്ട സർക്കാരിനായുള്ള സമാന്തര പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ, 1932-ലെ ഭരണഘടനാ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതയ്ക്കെതിരായ പ്രതിഷേധമായാണ് നിവർത്തന (വർജ്ജന) പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചത്. ഈഴവരും ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീങ്ങളും പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ പിടിച്ചുപറ്റിയത്, കൈവശാവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിയന്ത്രിത ഫ്രാഞ്ചൈസി വ്യവസ്ഥകൾ മൂലമാണ്. സ്വന്തം മറ്റ് യോഗ്യതകളും, അവർക്ക് വിപുലീകരിച്ച നിയമസഭയിൽ നായർമാരേക്കാൾ വളരെ കുറച്ച് സീറ്റുകൾ ഉറപ്പാക്കും.

അതിനാൽ ജനസംഖ്യയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സീറ്റുകൾ വിഭജിക്കണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സർക്കാർ അനുകൂലമായി കണ്ടില്ല. വോട്ടെടുപ്പിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാൻ വോട്ടർമാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി വോട്ടെടുപ്പിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുന്നവർ സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിച്ചു. മൂന്ന് സമുദായങ്ങളും ചേർന്ന് ജനസംഖ്യയുടെ 70 ശതമാനത്തോളം വരുന്നതിനാൽ, അവരുടെ പ്രക്ഷോഭത്തിന് ഒരു ബഹുജന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളുണ്ടായിരുന്നു. സർക്കാർ ആദ്യം അടിച്ചമർത്തൽ നയം സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് വിട്ടുനിന്നവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു പരിധി വരെ വഴങ്ങി. 1937-ൽ നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ,

സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ് രംഗത്തിറക്കിയ മിക്ക സ്ഥാനാർത്ഥികളും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ഹരിപുര സമ്മേളനം (1938) നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിൽ നിന്ന് കോൺഗ്രസ് അകന്നുനിൽക്കുമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അതിനാൽ, സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള ഗവൺമെന്റിനായുള്ള പോരാട്ടം അതത് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ തന്നെ ഉത്തരവാദിത്തമായിരിക്കും. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ് എന്ന വ്യക്തിത്വം ലയിപ്പിച്ച് പുതിയ സംഘടന രൂപീകരിക്കാൻ സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ് നേതാക്കൾ തീരുമാനിച്ചത്.

അങ്ങനെ, 1938 ഫെബ്രുവരിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ് നിലവിൽ വന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനങ്ങൾക്ക് സമ്പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള സർക്കാർ കൈവരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് അത് പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. അയൽരാജ്യമായ കൊച്ചിയിൽ കൊച്ചി സംസ്ഥാന കോൺഗ്രസ് രൂപീകരിച്ചു.

മലയാളി മെമ്മോറിയൽ

തിരുവിതാംകൂറിൽ, തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം തകർച്ചയിൽ കണ്ടെത്തുകയും പുറത്തുനിന്നുള്ള തമിഴ് ബ്രാഹ്മണർ ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ കുത്തകവൽക്കരണത്തിൽ നീരസപ്പെടുകയും ചെയ്ത നായന്മാരിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭം ആരംഭിച്ചു. 1888-ൽ തിരുവിതാംകൂർ ലെജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിൽ രൂപീകരിച്ചതോടെ രാഷ്ട്രീയ പങ്കാളിത്തത്തിനായുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹം ഉണർന്നു - ഒരു ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനത്ത് ആരംഭിച്ച ആദ്യത്തെ നിയമസഭ. ഈഴവരും ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ പതിനായിരത്തിലധികം ആളുകളുടെ ഒപ്പുകളുള്ള ഒരു മെമ്മോറാണ്ടമായ മലയാളി മെമ്മോറിയൽ 1891-ൽ മഹാരാജാവിന് സമർപ്പിച്ചു. ഇത് ശരിക്കും പദവികൾക്കും സ്ഥാനങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഒരു നായർ അപേക്ഷയായിരുന്നു. താമസിയാതെ, ഈഴവ മെമ്മോറിയൽ (1896) 13,000-ലധികം ഒപ്പുകളോടെ സമർപ്പിച്ചു. പൗരാവകാശങ്ങൾ, സർക്കാർ ജോലികൾ മുതലായവ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാർക്കായി വിപുലീകരിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു. രണ്ട് മെമ്മോറാണ്ടുകളും നിഷ്ഫലമായി. എന്നാൽ ചരിത്രപരമായ വീക്ഷണത്തിൽ, തിരുവിതാംകൂറിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ ശൈലിക്ക് അടിത്തറ പാകിയതിന്റെ സ്വാധീനം ഗണ്യമായി.

ഈഴവ മെമ്മോറിയൽ (1896)

ഈഴവർക്കും മറ്റ് പിന്നോക്ക സമുദായങ്ങൾക്കും സർക്കാർ സ്കൂളുകളിലോ പൊതുസേവനങ്ങളിലോ പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഈഴവർ അനുഭവിച്ചിരുന്ന അതേ പദവികൾ ഈഴവർക്കും ലഭിക്കുന്നതിനായി 1896-ൽ ഡോ.പൽപ്പുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈഴവ സമൂഹം മഹാരാജാവിന് ഒരു സ്മാരകം സമർപ്പിച്ചു. നിഷേധാത്മകമായ പ്രതികരണം ലഭിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്, 1900-ൽ ഇന്ത്യയുടെ വൈസ്രോയായിരുന്ന കഴ്സൺ പ്രഭുവിന്റെ തിരുവനന്തപുരം സന്ദർശനവേളയിൽ അവർ രണ്ടാമത്തെ "ഈഴവ മെമ്മോറിയൽ" സമർപ്പിച്ചു. ഈ സ്മാരകവും പരാജയപ്പെട്ടു.

നിവർത്തന പ്രക്ഷോഭം

1932ലെ ഭരണഘടനാ പരിഷ്കരണം ജനസംഖ്യയിലെ പല വിഭാഗങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. അത് തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ അവസ്ഥയെ സങ്കീർണ്ണമാക്കി. വിവിധ മതഗ്രൂപ്പുകളും കമ്മ്യൂണിറ്റികളും ഈ പരിഷ്കാരങ്ങളെ അവരുടെ കമ്മ്യൂണിറ്റികൾക്ക് അതത് നേട്ടങ്ങളുടെ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് വീക്ഷിച്ചു. 1922-ലെയും 1932-ലെയും പരിഷ്കരണം സ്വന്തം യോഗ്യതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പദ്ധതി നൽകി. തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രധാന ഭൂവുടമ വർഗം രൂപീകരിച്ചതിനാൽ നായർ സമുദായങ്ങൾക്ക് ഇത് പ്രയോജനകരമായിരുന്നു. ജനസംഖ്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ നായന്മാർക്ക് അർഹതപ്പെട്ടതിലും കൂടുതൽ സീറ്റുകൾ കൗൺസിലിൽ ലഭിക്കുമെന്ന ആശങ്ക ജനമനസ്സുകളിൽ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ഭൂമിയിൽ ഈഴവരും മുസ്ലീങ്ങളും ചില ക്രിസ്ത്യാനികളും എതിർത്തു. വർഗീയ വോട്ടർമാരുടെ സ്ഥാപനം അല്ലെങ്കിൽ വിവിധ സമുദായങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി സീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്യണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

സംസ്ഥാനത്ത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യാപനം, ഒരു തദ്ദേശീയ പത്രത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലമായ വളർച്ച, ശ്രീമൂലം പോപ്പുലർ അസംബ്ലിയുടെ വാർഷിക സമ്മേളനം എന്നിവ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗത്തിൽ പൗരബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. മലയാളി മെമ്മോറിയൽ മുതൽ വിദ്യാഭ്യാസസ്വന്തമായ നായർ പൊതുസേവനങ്ങളിൽ കൂടുതലായി പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സംസ്ഥാനത്തെ ലെജിസ്ലേറ്റീവ് കൗൺസിലിൽ നായന്മാർക്കാണ് ഭൂരിപക്ഷം. ക്രിസ്ത്യൻ, ഈഴവ, മുസ്ലീം വിഭാഗങ്ങളിലെ പുതിയ വിഭാഗങ്ങൾ സർക്കാർ സേവനങ്ങളുടെയും നിയമസഭയുടെയും നായർ കുത്തകക്കെതിരെ പരാതിപ്പെടാൻ തുടങ്ങി.

ക്രിസ്ത്യൻ, ഈഴവ, മുസ്ലീം ഗ്രൂപ്പുകളുടെ നേതാക്കൾ പ്രത്യേക സ്കാരകങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു. സ്വന്തം യോഗ്യത ഒരിക്കൽ നിർത്തലാക്കണമെന്നും സാർവത്രിക പ്രായപൂർത്തിയായ ഫ്രാഞ്ചൈസി ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും നിയമസഭയിൽ സമുദായ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും സർക്കാരിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

1932 ഒക്ടോബർ 28-നാണ് പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ഈ സമുദായങ്ങളുടെ വാദങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും നിരാകരിക്കുന്ന തരത്തിൽ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ക്രിസ്ത്യൻ, ഈഴവ, മുസ്ലീം വിഭാഗങ്ങൾ നവീകരണത്തിന് തണുത്തു. ഈ സംഘടനകൾ സംസ്ഥാന വ്യാപകമായി പ്രക്ഷോഭം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. അവർ സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ്സ് എന്ന പേരിൽ ഒരു ഐക്യമുന്നണി ഉണ്ടാക്കി. മൂന്ന് സമുദായങ്ങളിലെയും ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരുടെയും പിന്തുണ മാർഷൽ ചെയ്യുന്നതിൽ സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ്സ് വിജയിച്ചു. പുതിയ ചട്ടപ്രകാരം നിയമസഭയിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിന്റെ രൂപമാണ് പ്രക്ഷോഭം സ്വീകരിച്ചത്. 1933 ജനുവരി 25-ന് തിരുവനന്തപുരത്തെ എൽ.എം.എസ് ഹാളിൽ ചേർന്ന സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസിന്റെ യോഗത്തിലാണ് പ്രക്ഷോഭം ആരംഭിക്കാനുള്ള തീരുമാനം തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

സർക്കാരിനെതിരായ മൂന്ന് സമുദായങ്ങളുടെ കൂട്ടുകെട്ട് രണ്ടാമത്തേതിൽ ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് പിന്നോക്ക സമുദായങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ സർക്കാർ നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചു. ഈഴവരും മുസ്ലീങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ. പൊതുസേവനരംഗത്ത് പിന്നോക്ക സമുദായങ്ങൾക്ക് സീറ്റ് സംവരണത്തിന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു.

1936 ഒക്ടോബറിൽ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1938-ൽ "തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ് കോൺഗ്രസ്സ്" എന്ന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ വേഷത്തിലാണ് സംയുക്ത രാഷ്ട്രീയ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. സംസ്ഥാനത്ത് ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള സർക്കാർ അധികാരം നേടുക എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

